

Валери Иванов

Свещен порой

И векове наред,
един и същ
рефрен – до болка се повтаря,
че в цъфналата буйна ръж
се любят двама – Тя и Той.
Ах, този серпантинен дъжд!
Ах, този свят чудесен!
Не е необходим Троянски кон.
За любовта е все едно –
не съществува никакъв сезон.
Дъждът в мъжа –
напролет и наесен,
самотните му стъпки по паважа,
любовните му тръпки,
камуфлажа...
познато е – каквото и да кажа.
Мъжът под дъжд,
добър и благороден,
той няма шапка и чадър,
безкрайно романтичен,
старомоден,
ухае на коняк и нишадър...
Понякога подсвирква си с уста.
И вечно търси предана жена.
Това съм аз.
Това съм 100% – аз.

КРАЙ

© 2006 Валери Иванов

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11092>]